№ 24. КИЇВ, ГРУДЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

П е р е ц ь

Новорічне марення.

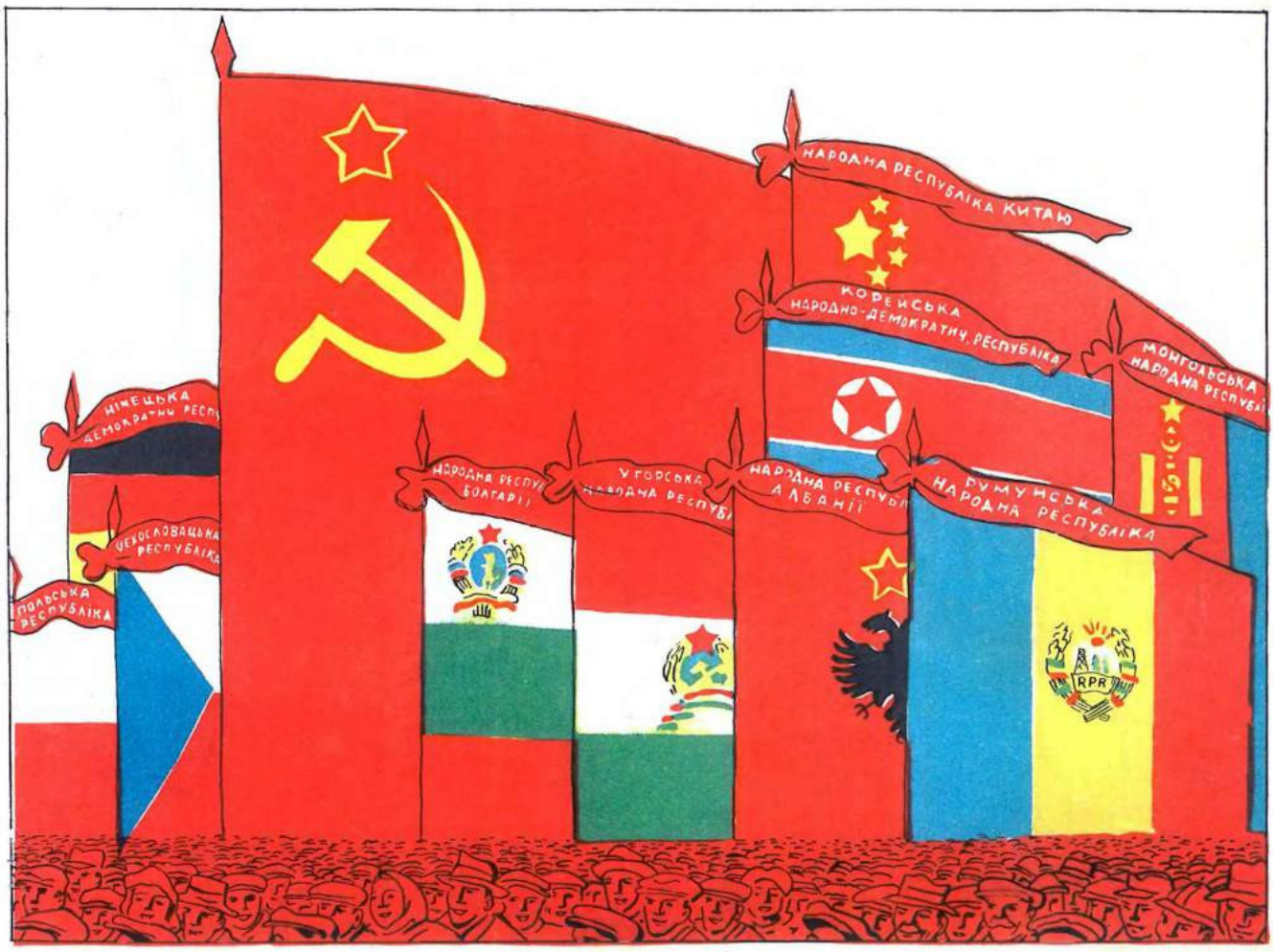

І новорічна дійсність.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

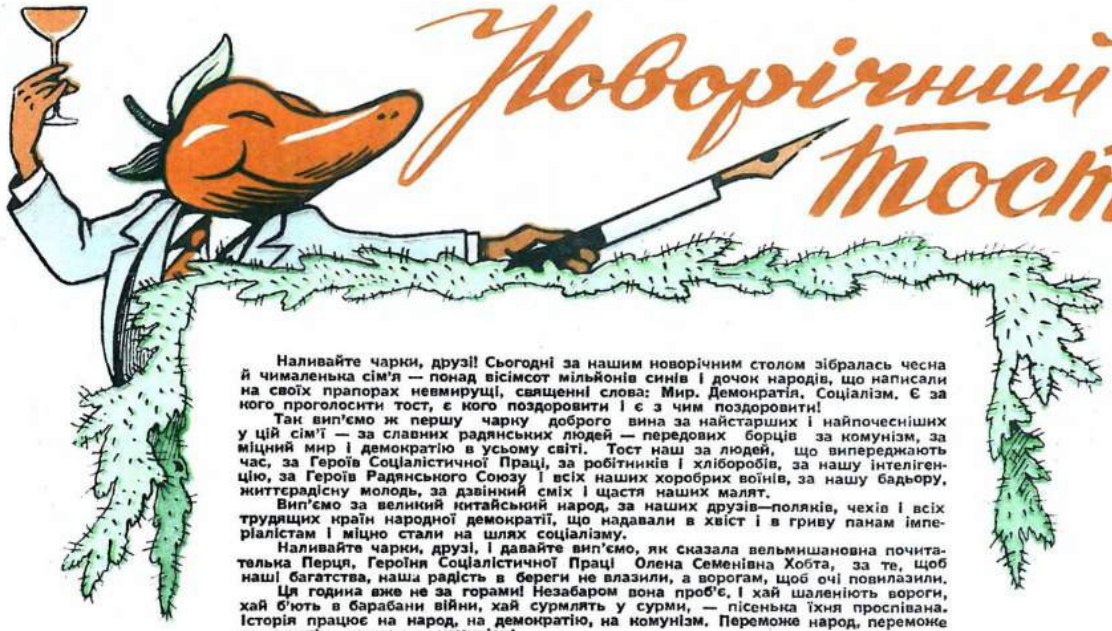

Наливайте чарки, друзі! Сьогодні за нашим новорічним столом зібралась чесна й чималенька сім'я — понад вісімсот мільйонів синів і дочок народів, що написали на своїх прапорах невмируще, священні слова: Мир. Демократія. Соціалізм. Є за кого проголосити тост, є кого поздоровити і є з чим поздоровити!

Так вип'ємо ж першу чарку доброго вина за найстарших і найпочесніших у цій сім'ї — за славних радянських людей — передових борців за комунізм, за міцний мир і демократію в усьому світі. Тост наш за людей, що випереджають час, за Героїв Соціалістичної Праці, за робітників і хліборобів, за нашу інтелігенцію, за Героїв Радянського Союзу і всіх наших хоробрих воїнів, за нашу бадьору, життєрадісну молодь, за дзвінкий сміх і щастя наших малят.

Вип'ємо за великий китайський народ, за наших друзів—поляків, чехів і всіх трудящих країн народної демократії, що надавали в хвіст і в гриву панам імперіалістам і міцно стали на шлях соціалізму.

Наливайте чарки, друзі, і давайте вип'ємо, як сказала вельмишановна почитателька Перця, Героїня Соціалістичної Праці Олена Семенівна Хобта, за те, щоб наші багатства, наша радість в береги не влазили, а ворогам, щоб очі повилазили.

Ця година вже не за горами! Незабаром вона проб'є, і хай шаленіють вороги, хай б'ють в барабани війни, хай сурмлять у сурми, — пісенька їхня проспівана. Історія працює на народ, на демократію, на комунізм. Переможе народ, переможе демократія, переможе комунізм!

З Новим, 1950 роком, друзі, з новим щастям!

СУЧАСНА ІЛЮСТРАЦІЯ ДО СТАРОДАВНЬОЇ ПОГОВІРКИ

Мал. В. ГРИГ'ОР'ЄВА

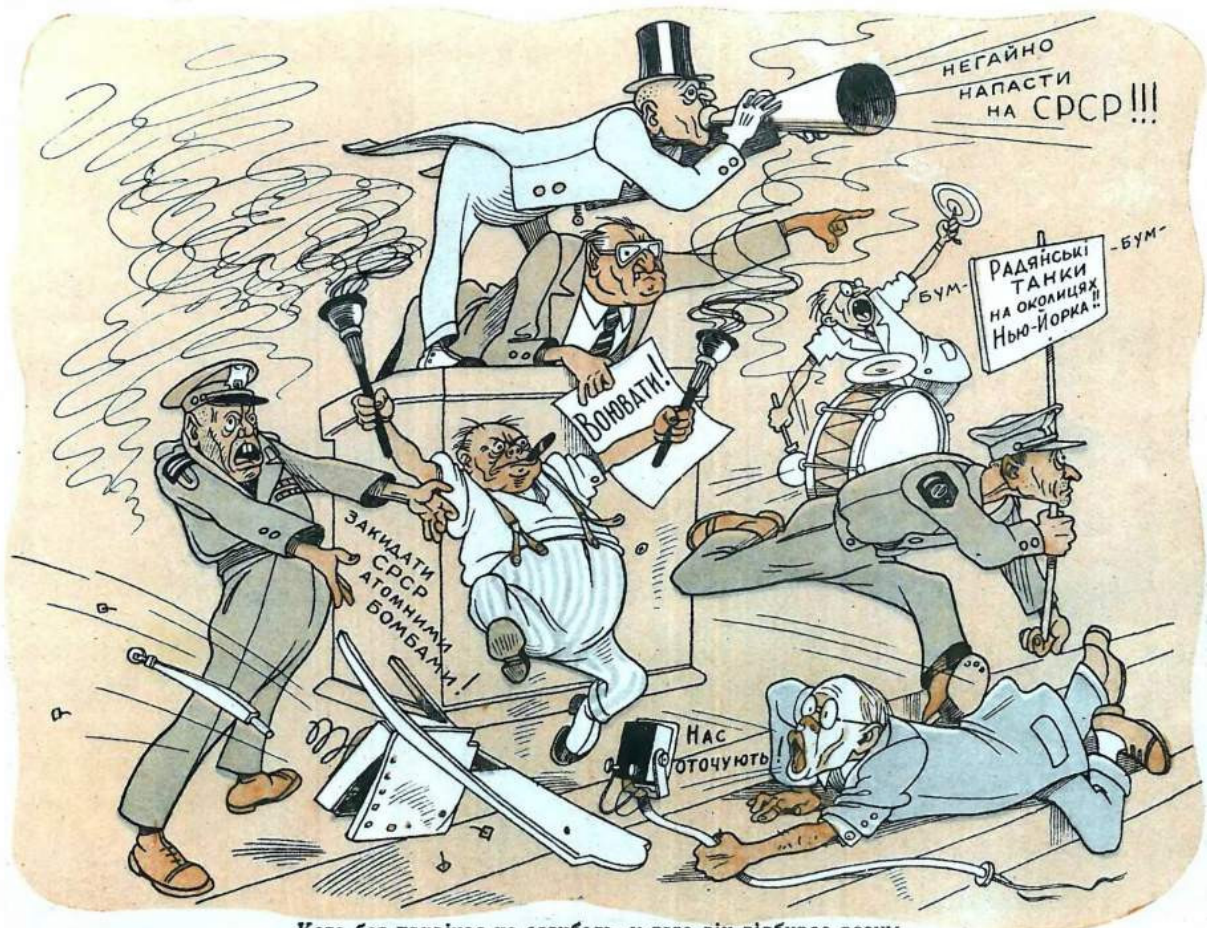

Кого бог прирікає на загибель, у того він відбирає розум.

Тисячі стахановців, сотні передових бригад підприємств республіки давно виконали свої п'ятирічні виробничі завдання і вже дають продукцію в рахунок плану 1959 і 1960 років.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

1958 РІК: — Запізнились, друзі! Тут і мене вже не приймають...

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ

З матеріалів, надісланих на конкурс Перця

Агітатор

В РАЙКОМІ комсомолу були здивовані: непоганий агітатор і раптом такий конфуз! Треба вияснити.

Того ж дня інструктор Петя Галченко мчав попутною машиною до колгоспу «Вогні Дніпрогесу». Приїхавши, він одразу ж розшукав агітатора й, відкликавши його вбік, поставив питання руба:

— Було?

— Було, — сумно відповів Яремчук.

— Точно було?

— Точно, — ще сумніше зітхнув агітатор.

Не вдовольнившись відповіддю, Галченко невтомно й наполегливо продовжував розслідування. Він побував у секретаря партійної організації Степаненка, докладно розпитав колгоспників першої бригади — свідків пригоди, знову зустрівся з агітатором й лише після цього вибув до районного центра.

В райкомі інструктор сів складати доповідну записку. Цю роботу він найменше любив і найбільше витрачав на неї зусиль.

«Секретареві РК ЛКСМУ тов. Заворотному. — почав Галченко. — За вказівкою райкому, я перевірив сигнал, що надійшов на Ваше ім'я. Факти ствердились. Комсомолець Яремчук і справді не міг дати ясної відповіді на запитання колгоспників, оторопів, чим викликав сміх і репліки. Довелося секретареві парторганізації тов. Степаненкові включитися в бесіду, і, як мною встановлено, успішно завершити її».

Петя змахнув хусточкою крапельки поту з лоба, й, обережно виводячи кожну літеру, написав підзаголовок: «Обставини справи». Підкресливши ці слова, він на хвилину замислився. Але незабаром його перо швидко й упевнено забігало по аркушу.

«Двадцять четвертого серпня, під час перерви на обід, колгоспники першої бригади артілі «Вогні Дніпрогесу», як завжди, зібралися в польовому таборі. В цей час ланковий Яремчук почав з ними бесіду (До речі, повідомляю, що, як мною встановлено, читки й бесіди він проводить відповідно до комсомольського доручення, щодня). Спочатку все йшло гаразд. Агітатор розказував про роботу й досягнення відомого майстра високих урожаїв кукурудзи Марка Озерного. Розказував цікаво, слухали його, одним словом, з задоволенням».

Галченко переглянув написане, викреслив «одним словом» і продовжував:

«Та коли він закінчував бесіду, ланкова Ніна Мельникова (до речі, повідомляю, що, як мною встановлено, вона подала заяву до комсомолу) кинула репліку:

— У нас, — каже, — свій Озерний у колгоспі є, про нього розкажи нам.

— Правильно, — зашуміли жінки, — про свого Озерного розкажи!

— Про Яремчука, — ще голосніше закричала Мельникова, — про Федора.

— Це про якого Федора? — полотніючи, перепитав Яремчук.

— Про оцього самого, — посміхнулися дівчата, показуючи на агітатора.

Тут, звичайно, гомін, жарти, сміх.

— Ну, чого ви розгомонілися, — захвилювався агітатор, — звідки ви це взяли, урожай ще на пні, кукурудзу ще не ламали...

— А ми на власні вуха чули, що агроном з МТС казав! — знову закричала Ніна Мельникова. — Так і сказав: такий кукурудзі сам Марко Озерний позаздрить. Це вже точно — Герой у колгоспі буде!..

Чи то з несподіванки, чи то з радощів, але Яремчук украй розгубився. Стоїть — слова сказати не може! Добре, що секретар парторганізації тов. Степаненко вчасно нагодився.

— Ви, — каже, — чого агітатора червоніти примушуєте, нашого майбутнього Героя бентежите?—(До речі, повідомляю, що, як мною встановлено, тов. Степаненко подає систематичну допомогу комсомольській організації).

І розповів тут секретар парторганізації докладно про роботу Яремчука, як учився він у Озерного, як виростив рекордний урожай. Було про віщо розказувати!»

Інструктор райкому поставив крапку і вивів новий підзаголовок: «Висновки:

1) Вважати, що комсомолець Яремчук за свою працю заслужив загальну пошану й авторитет і може служити прикладом для всіх агітаторів.

2) Запропонувати йому не соромитись і не бентежитись, і докладно розказувати про свій досвід.

3) Випадок, що стався під час бесіди в першій бригаді, до уваги не брати».

Петя Галченко прочитав написане, глибоко зітхнув і додав:

«До речі, повідомляю, що в практиці моєї роботи таких розслідувань ще не було й через те доповідна записка вийшла не по формі».

м. Миколаїв.

ЛОГІЧНЕ ЗАВЕРШЕННЯ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Так він ішов, ішов і дійшов, нарешті, до ручки.

Степан ОЛІЙНИК

Особливий пасажир

У нестримному розгоні
Поїзд мчить в безкрайню шир!..
Поруч мене у вагоні —
Особливий пасажир!

Може їде й до столиці...
Та погляньте на багаж!
За плечима — сніп пшениці,
Біля боку (дивно аж!) —

Обвиса чумиза, гречка.
И виглядають з-під руки,
З невеликого мішечка —
Два цукрових буряки.

Визирають із кишені
Круглобокі, як лини —
Білозубі, здоровенні
Кукурудзи качани!

— Це ж куди ви? — хтось звернувся
(И на «багаж» спідлоба зир).
— А вгадайте! — посміхнувся
Особливий пасажир.

Із других купе до нього
Ще підсіло душ зо п'ять.
І про шлях сусіди мого
Стали спорить і гадать.

В колі дружнім і веселім
Міркував по свому всяк.
А один (з важким портфелем)
Підхопився і каже так:

— Тут нема чого й гадати.
Діло ясне і просте.
В Міністерство експонати
Для колекцій везете!..

І всміхається сердечно:
— Відгадав? Рішили спір?..
— Не вгадали, безперечно! —
Одмовляє пасажир.

— Цільтесь, — каже, — трохи вище! —
Вус погладив... І в момент —
Озирнувсь, підсунувсь ближче:
— Викликає президент!..

Переглянулись сусіди...
(Поїзд далі біг та й біг).
А куди колгоспник їде —
Відгадать ніхто не міг.

...Показав він нам пшеницю,
Качани подав до рук.
— Іду, — каже, — я в столицю,
В Академію наук!

Прочитаю кілька лекцій
Академікам-дідам,
Здам усе це для колекцій,
Вченим досвід передам.

Розкажу їм, що знаменно
В хліборобстві в даний час:
Ми їх слухаєм щоденно,
Хай послухають і нас!

Запалав, збудився, вроді,
И почалося, і пішло —
У купе при всім народі
Встала повість про село!

Встали люди із артілі,
Чесні люди трудові,
Що спиняли заметілі
В довгі ночі зимові;

Що долали перешкоди,
Як новатори-творці,
Що не ждуть дарів природи,
А беруть їх, як бійці;

Що гордитись їм по праву
(Все багатство — плід їх рук!),
Що везе він їхню славу
В Академію наук!

Мчався поїзд у розгоні
Мимо лісу, понад яр.
А мічурінець в вагоні
Вів колгоспний семінар...

Збоку тьотя — плесь руками!
— Ой, це що? Дніпровський міст?
От морока мені з вами!
Я ж проїхала роз'їзд!

...Хто послухав — не забуде.
Не артіль то — а краса!
В ній працюють наші люди,
Ті, що творять чудеса,

Що веде їх мужнім кроком
Батько Сталін до висот!
..Ось і Київ!
І потоком
в рідне місто йде народ.

Хто в трамвай сідає з сином,
Хто йде пішки через брук,
А колгоспник — «лімузином»
В Академію наук!

Остап ВИШНЯ

I

За два, ..риблизно, століття до нашої ери на Апеннінському півострові Європи, на крутому березі річки Тібр трапилася така історія.

Албанська весталка Рея-Сільвія покохала вовка й народила двох синів — Ромула та Рема. Весталки — це колись були такі жінки, яєд призначалися богові, тобто, власне, не богові, а його жерцям. Рея-Сільвія була дівчина розумна, — вона одразу збагнула, що жрець і вовк істоти характером однакові, — і... вибрала вовка.

Жерці зчинили гвалт, хотіли Рею-Сільвію вбити, та її врятував бог річки Тібру — взяв її собі за дружину.

Немовлятам, Ромулові й Ремові, було гірше, — їх просто посадили в ночви та й кинули в річку Тібр.

Попливли ночви з дітлахами за водою, а за ніч вода спала, ночви й прибилися до берега.

Хлоп'ята — вплач...

А якраз одна вовчиця прийшла до річки напитися водички.

Почула та вовчиця дитячий плач, підійшла, подивилася, — понюхала — пахнуть вовком, хлоп'ята їй сподобалися, вона взяла попереносила їх до глибоченької на бугрі ями, обігріла та й нагодувала їх своїм вовчим молоком.

Вовчиця була характеру доброго, — вона так і залишилася хлоп'ятам за мамку: годувала їх своїм молоком, а птички — дятел та чибіс — приносили хлоп'ятам з тодішнього гастроному, дивись там, — чи сосисок, чи солодкого сирку. Ячний порошок у тих місцях з'явився значно пізніше, коли замість вовків та вовчих синів там почали правити де-Гаспері й Сфорци.

Ромул із Ремом попідростали та й заснували на семи горбах над річкою Тібром город Рим.

Будував Рим, власне, Ромул, бо Рема йому невдовзі довелося вбити. Грали вони в підкидного — так Рем чи козирного туза приховав, чи «генеральського» Ромулові почепив, — точних відомостей не маємо. Знаємо тільки, що побились за картами.

На місці тої вовчої ями, де брати повиростали, було пізніше збудовано так званий Ватікан, де оселилися і де й досі живуть так звані римські папи.

Чому саме «папи», а не «мами», — невідомо, — історія, на жаль, дуже плутає походження назви «папа», а їхній, папівський, одяг — сутана й тіара — та зовнішній вигляд (папи не носять ні вусів, ні бороди) більше надають їм вигляду мами.

Зовні, отже, римський папа щось таке — напівпапа, напівмама.

Отак почалася історія римського папізму.

Ми не будемо розповідати тут всю історію папізму, — по-перше — це дуже довга історія, по-друге — дуже гидка й дуже брудна історія, не маємо ніякого бажання порпатися в горах трупів, в річках крові, в морі вогню, в ланцюзі звірячих «святих» справ, що аж по вінця наповнюють ту історію...

II

Що роблять на землі римські папи? Для чого вони живуть на білому світі?

Самі папи кажуть, що вони не більше й не менше, як намісники Христа на землі після святого апостола Петра.

Що ніби, коли апостола Петра розпинали на хресті, на тих же таки римських горбах, так він простогнав:

— Почекайте трохи, не забивайте останнього гвіздка, дайте ж комусь спадщину залишити! Хто тут є?

Підскочив до Петра якийсь шолудивий підпатрицій (щось на манір нашого підпанка), що кінчав курси розпинателів і проходив саме практику:

— Я! Що бисте хтіли, пане апостоле?

— На, ось... ключі... від... царства... Будеш... намісником... — простогнав Петро й замовк.

Підпатрицій ухопив ключі й запитав:

— А як ся маю називати, пане апостоле?

Петро підвів очі:

— Па... па... — папкнув двічі й затих.

— Папа?! — скрикнув підпатрицій...

Але Петро вже нічого йому не відповів.

З того, кажуть, і пішла назва «папа», хоч деякі авторитетні історики запевняють, що оті два «па» — «па» та ще раз «па» — зовсім не складали одного слова «папа», а що то просто недоговорена фраза — римський вульгаризм, який ніби означає:

— Пайшов ти і т. д. і т. ін.

Хай хоч як історики тлумачать ці події, проте папи всілякими правдами й неправдами затвердилися, як намісники Христові на землі...

А найголовніше — ключі від царства небесного й од усіх небесних благ у руках...

Ну, й пішла торгівля!

Ключі — річ непогана: от тобі царство небесне, — хочеш — замкнув, хочеш — одімкнув!

А кому не кортить у царстві небесному побувати?! На землі — не дуже: голод, холод, податки, рабство, безробіття, злидні, а на небі, кажуть папи, для вірних, для римо-католиків самий рай... А в раю за квартиру платити не треба, роботи ніякої, — тільки їсти! — податків ніяких. Та ще, дивись, і гурія коли-не-коли підморгне! Що райські квартири без електрики й без каналізації, — дрібниці: ввесь час сонце світить, а замість каналізації — дощ, — ніяких комунальних видатків.

Видасть папа енцикліку, ключами погримає:

— Царство небесне! Кому? Сто лір на місяць. Окремий лавровий кущ з безнастанним сонцем, із справним доцем! Вечорами — заслужений соловей з легким тьохтьохтуаром. Обслуговують кущ гурії — блондинки, віком до 20 літ. У місцевому театрі — гастролі Марії Магдалини й Марії Єгипетської. Райські пісні. За роялем — свята Цецілія. Поверх програми — пророк Ілля! Грім! Блискавка! В колісниці пара сірих у яблуках жеребців. Найвища дресировка. Конферансьє — Іван Златоуст. А в райклубі — танці до преображення.

Не сто, а сто раз по сто можна дати за таку програму царства небесного.

І дають!

Надавали за царство небесне. За індульгенції на відпущення гріхів, і чимало надавали!

Папа римська (чи мама римський) мають капіталів:

— У промисловості — 500 мільярдів лір (довоєнних).

— У банках 400 » »

— У майні 380 » »

Як бачите, есть за віщо купити кубометр чистопольних дров і коробочку сірничків, щоб розкласти вогнище й живим спалити свого супротивника.

Щоб уже так дуже багато було у римських пап роботи, сказати не можна, — найбільше у Ватікані працює папська пантофля: заціловують ту пантофлю до дірок.

Найторжественніші у Ватікані дні, — це коли папа виходить на естраду, сідає, простягає ногу, — а його поклонники по черзі підходять, становляться навколішки й цілують пантофлю в носок. Найдебеліша шкура витримує, кажуть, не більше, як 500 поцілунків, потім починає шкарубнути, тріскає й з дірки вилазить папин палець. Але до цього не допускають — міняють пантофлю. Цілими годинами сидить папа, а поклонники цьомкають у пантофлю. Коли в папи починає свербіти великий палець, тоді вартовий кардинал оголошує:

— Перекур! 10 хвилин!

Поклонники йдуть до буфету, а папа в боковій кімнаті лягає на канапу, курить, а кардинал йому пальці чухає.

Після того, як один поклонник в припадку екстазу прокусив пантофлю й угризнув папу за пальця, — почали в носок підкладати стельку із старої пантофлі... Тепер не прокусують.

III.

З 1939 року, після папи Пія XI, апостольський престол у Ватікані посів Пій XII, бувший кардинал Пачеллі.

Коли Пій XI оголосив був у свій час, що Муссоліні послав Італії бог, то Пій XII прославився тим, що йому іноді президент США сам пантофлі шие.

З Муссоліні, як ми знаємо, вийшла неув'язка: бог його послав ув Італію ногами вниз, а пішов він назад до бога — догори ногами, але не будемо забігати вперед.

Пій XII з нетерпінням чекає на новий, 1950 рік, бо 1950 рік — «святий рік»: Ватікан через кожні 25 літ святкує такий рік особливо урочисто. У Римі такого року відбувається великий ярмарок з каруселями, «петрушками», «тещиними язиками» і т. д.

Пій XII заздалегідь готувався до «святого» року...

Поверх 70 кардиналів по всіх країнах світу він призначив іще 321.

Пію XII вважається, що на святий 1950 рік поз'їздяться на площу св. Петра в Римі геть чисто всі народи, і що стануть усі народи перед ним навколішки, піднесуть руки д'горі і благатимуть:

— Отче святий! Їсти не хочемо, страйків не хочемо! Тільки молитися, тільки тобі поклонятися! Веди нас, о, отче святий, на комуністів, на країни народної демократії! Матка боска! Пан Єзус!

І махне Пій XII рукою, а в небі загудуть літаки: і летючі фортеці, і винищувачі, і бомбардувальники, і транспортні! Як хмара! Як хмара!

А з літаків виходить Трумен, виходить Черчілль, Бредлі, Монтгомері, Макартур та ще генерали, адмірали, та ще й маршали...

А за ними танки, гармати, кулемети, міномети, автомати...

А кардинал американський Спеллман вигрібає з літаків долари, — та все золоті, та все золоті...

І благословляє широким хрестом Пій XII і генералів, і адміралів, і маршалів:

— Хрестовий похід! На Москву, на Київ, на Варшаву, на Прагу, на Софію, на Бухарест, на Будапешт!

Розливається хрестовий похід по всіх непідкорених країнах, падають тисячами вбиті комуністи, падають демократи, а хто живий — падає ниць перед Пієм XIII!

— Ми твої! Ми твої О, святий отець!

А на вулицях Москви, Києва — сутани, сутани, сутани...

І дзвони, дзвони, дзвони! По всіх костьолах дзвони, по всіх церквах...

Чому дзвони? — стріпнувся Пій XII.

— Панахиду по Муссоліні замовив де-Гаспері.

...Але не будемо забігати вперед!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Передай, будь ласка, наше прохання новорічному дідові-Морозу, щоб, їдучи до Канева, обов'язково привіз такі подарунки:

1. Піонерам і школярам — приміщення дитячої бібліотеки ім. Гайдара.

2. Керівникові будівної контори т. Шукшину — бажання відремонтувати бібліотеку і совісті при складанні рахунків за ремонт.

3. Голові райвиконкому т. Підлужному — сильнодіючий засіб для зміцнення пам'яті, щоб не забував своїх обіцянок допомогти прискорити ремонт бібліотеки.

4. Голові міськвиконкому т. Вахненкові — сміливості для виселення з приміщення бібліотеки приватної особи, яка незаконно займає тут 2 кімнати.

Сподіваємося, що шановний дід-Мороз з честю впорається з покладеними на нього завданнями.

За дорученням канівських піонерів
і школярів
Д. ОЛЕКСАНДРОВ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Уяви собі директора Одеської шкіргалантерейної фабрики т. Хаймовича перед дзеркалом у ніч під Новий рік. Директор не бриється, не чепуриться. Директор ворожить... «Скажи мені, каже, люстерко, яка доля чекає на мене в 1950 році?» І раптом дзеркало взялося туманом, повіяв холодний вітер, а крізь той туман замигтіли перед Хаймовичем різні неприємності: «Догана... Попередження... Прокуратура... З роботи зняти...» — Що за чортовиння? — здивувався директор. — За віщо такі напасті? — І заговорило дзеркало: «За лижні шіфряні рукавиці!»

— А-а-а! — відповів т. Хаймович, — тоді ти, люстерко, дурниці верзеш. Буде одеський прокурор такими дрібницями займатися! Ну, правильно, накинув лишніх 10 карбованців на пару, так це ж із кишені спортсменів-лижників. А нам надпланові прибутки! — «Це шахрайство!» — сказало дзеркало. — Ну, ну, ти не дуже! — розсердився Хаймович і розбив дзеркало.

Тепер у т. Хаймовича віщого свідка немає і він нікого в Одесі не боїться.

О. МАР'ЯНЕНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Чи не скажеш, за що так грізно накинувся на нас завідуючий Штепівським районним відділом сільського господарства т. Білаш. Днями, за його підписом, до нас надійшла така директива:

«Голові колгоспу ім. Будьонного.

За станом на 1 грудня 1949 року з наявного насіння зернобобових культур, засипаного у вашому колгоспі 224 центн., очищено 224 центнери, що становить 100 проц.

Це говорить про ваше безвідповідальне ставлення...» І т. д., і т. п.

Як ти, Перче, гадаєш: про чиє безвідповідальне ставлення «говорять» такі директиви?

Члени правління колгоспу:
М. КРИВОШЕЙ, КВАК.

Сумська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ми дуже хочемо поздоровити з Новим роком заступника директора Київського фармацевтичного інституту т. Зоніса. Поздоровити й побажати йому в новому, 1950 році бути ввічливим і поважати радянських людей, хоч на якій би маленькій посаді вони не були. Щоб, прочитавши наше поздоровлення, т. Зоніс пройнявся найкращими почуттями й вибачився перед т. Меренковою, продавщицею аптеки № 15. Він незаслужено образив її тільки за те, що вона в присутності покупців чемно і ввічливо попросила його не курити в аптеці.

Ми розуміємо, що т. Зоніс, колишній завідувач цієї ж аптеки, тепер людина дуже чиновна, й не насмілюємося турбувати його вельмичиновність своїм новорічним візитом. Просимо тебе, шановний Перче, як особу офіціальну, зробити цей візит від нашого імені і передати т. Зонісу наші новорічні поздоровлення і побажання.

ГРУПА ПОКУПЦІВ—СВІДКІВ.

м. Київ.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Жителі будинку № 60 по Вознесенській вулиці та будинку № 21 по В.-Китаївській (Київ) поскаржилися ПЕРЦЮ на те, що на їх вулицях занедбано водозливні канави.

Головна державна санінспекція УРСР, перевіривши скаргу, оштрафувала завідувача Кагановичського райкомунгоспу тов. Радчука на 200 крб. Водозливні канави підчищено і спланувано.

* * *

У ПЕРЦІ № 12 було вміщено замітку про поганий стан троянської сільської бібліотеки (Голованівський район на Одещині), яка не мала приміщення.

Як повідомив виконком районної Ради, для бібліотеки виділено хороше, відремонтоване приміщення в будинку сільської Ради.

Дмитро БІЛОУС

ПЕРЕД НОВИМ РОКОМ СТРІЧНІ ДРУЖНІ ШАРЖІ НОВОРІЧНІ!

Театру російської драми імені Лесі Українки

Лунає — й серце підкоря! —
Російська мова дзвінко.
І над театром, як зоря, —
Велика Україна.

Чуття не стримаєш свого,
Охоплений екстазом:
— Та це ж є символом того,
Що ми навіки разом!

Народній артистці СРСР Наталі Ужвій

Тим, що граю
В «Щасті вкраденому»,
Не долі завдячую я
І не музі, —
Тільки щастю,
В праці знайденому
У нашім великім
Радянськім Союзі.

Театру музичної комедії

Сказать по правді, без огуди,
Єлена в вас — прекрасна!
Ще ж краще, якщо поряд буде —
Прекрасна і сучасна!

З малюнків, надісланих на конкурс Перця

Мал. В. БАКАЛА (Полтава).

БІЛЯ ПАРАДНОГО ПІД'ЇЗДУ

Мал. В. ГЛИВЕНКА та БЕ-ША

ПРО ТИХ, ЩО...

Не пущу категорично
Їх на свято новорічне.
Не пущу (готов ручаться) —
Тих, що критики бояться,

Тих, що люблять «тишу й гладь»,
Благомирну благодать.
Не пущу і «птицю» другу —
Казнокрада і хапугу,

Що частенько морду ласу
Дуже любить пхати в касу
У державну (й серед дня!),
Вибачайте, як свиня.

Не пущу за стіл на свята
І чинушу-бюрократа!
Їм не місце ні на святі,
Ні в Новім, п'ятидесятім!

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 24 (179) (на украинском языке). Підписано до друку 27. XII. 1949 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк

БФ 04215 Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4686. Тираж 60.000 прим.